

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 14, 2014

Nummer 14, 2014

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:911](#) 15-04-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:923](#) 15-04-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:914](#) 15-04-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:918](#) 15-04-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:919](#) 15-04-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:908](#) 15-04-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:917](#) 15-04-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:910](#) 15-04-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:916](#) 15-04-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:922](#) 15-04-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:912](#) 15-04-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:921](#) 15-04-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:913](#) 15-04-2014

RECHTSPRAAK

Verweer bewijsuitsluiting proces-verbaal identiteit en stemherkenning – Het hof heeft geoordeeld dat de in het proces-verbaal gerelateerde bevinding van verbalisanten niet de inhoud van de verklaringen van verdachte betreft, noch dat dit kan worden aangemerkt als bewijsmateriaal dat is verkregen als rechtstreeks gevolg van de verklaringen van verdachte afgelegd tijdens de verhoren. Dit oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte het proces-verbaal van identiteit en stemherkenning van 14 april 2009 niet van het bewijs heeft uitgesloten.

De Hoge Raad overweegt als volgt.

‘In het proces-verbaal van identiteit en stemherkenning van 14 april 2009 relateren de verbalisanten [verbalisant 1] en [verbalisant 2] dat zij op 14 april 2009 twee telefoongesprekken hebben beluisterd voor stemherkenning. Zij namen daarbij waar dat [verdachte] die zij die dag als verdachte hadden gehoord, aan deze gesprekken deelnam en zij stelden vast dat hij gebruik maakte van het telefoonnummer 06-[004]. Het hof gaat er derhalve van uit dat de betreffende verbalisanten de stemherkenning hebben gebaseerd op het stemgeluid van verdachte dat zij tijdens de met de Salduz-jurisprudentie strijdige verhoren van verdachte hebben waargenomen.

Dit laatste leidt er naar het oordeel van het hof echter niet toe dat de stemherkenning van het bewijs moet worden uitgesloten. Met uitsluiting van de verklaringen voor het bewijs wordt naar het oordeel van het hof bedoeld uitsluiting van de inhoud van de door de verdachte afgelegde verklaringen. Die uitsluiting raakt het bewijs en niet de verdere opsporing. Het opmaken van een proces-verbaal van identiteit en stemherkenning heeft plaatsgevonden in het kader van het (verdere) opsporingsonderzoek waarbij de verdachte voor de aanvang van de verhoren aan de hand waarvan zijn stem is herkend en zijn deelname aan telefoongesprekken is vastgesteld, is gewezen op zijn recht dat hij niet tot antwoorden verplicht was. Het hof verwerpt mitsdien ook in zoverre het verweer.’

In de hiervoor weergegeven overwegingen heeft het hof als zijn oordeel tot uitdrukking gebracht dat de in het proces-verbaal van identiteit en stemherkenning van 14 april 2009 gerelateerde bevinding van de verbalisanten, die is gebaseerd op hun waarneming van het stemgeluid van de verdachte tijdens de eerdere verhoren op die dag, niet de inhoud van de verklaringen van de verdachte betreft noch kan worden aangemerkt als bewijsmateriaal dat is verkregen als een rechtstreeks gevolg van de verklaringen van de verdachte afgelegd tijdens die verhoren. Door op grond daarvan het verweer te verwerpen dat als gevolg van het op grond van de zogenoemde Salduz-jurisprudentie geconstateerde vormverzuim ook het proces-verbaal van identiteit en stemherkenning van het bewijs moet worden uitgesloten, heeft het hof niet blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting. Het middel faalt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft het aantal uren te verrichten taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis, vermindert het aantal uren taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis in die zin dat deze 142 uren, subsidiair 71 dagen hechtenis, bedraagt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:916

Zaaknummer: 12/01780

Wetsartikelen: 359a Sv

RECHTSPRAAK

Conclusie A-G over een ernstige inbreuk van de rechtsorde als bedoeld in artikel 126m lid 1 Sv bij een inbraak in een woning.

Conclusie A-G:

‘Het middel klaagt dat het Hof het verweer strekkende tot bewijsuitsluiting op de voet van art. 359a Sv ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd heeft verworpen.

(...)Het hof overweegt dienaangaande als volgt.

De politierechter heeft geoordeeld dat de rechter-commissaris ten onrechte een machtiging tot onderzoek telecommunicatie ex artikel 126rn van het Wetboek van Strafvordering heeft verleend, omdat het proces-verbaal van politie van 11 juni 2009, inhoudende de aanvraag voor een telefoontap, een dusdanig summiere omschrijving bevat van het gepleegde strafbare feit dat daaruit niet valt op te maken dat dit strafbare feit, die ene woninginbraak, een ernstige inbreuk op de rechtsorde oplevert.

Het hof is met de raadsman en de politierechter van oordeel dat de vordering van de officier van justitie tot het afgeven van bedoelde machtiging en daarmee deze machtiging was gebaseerd op een proces-verbaal van de politie waarin enkel melding werd gemaakt van de hiervoor genoemde woninginbraak. Dat er sprake zou zijn van een serie woninginbraken en/of meerdere verdachten, zoals door de advocaat-generaal ter terechtzitting in hoger beroep aangevoerd, was de rechter-commissaris op dat moment niet bekend.

Het hof is echter, anders dan de raadsman, van oordeel dat zelfs één enkele woninginbraak een ernstige inbreuk op de rechtsorde kan opleveren. Een en ander is afhankelijk van de aard van het misdrijf en de omstandigheden van het geval, waarbij de beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit een rol spelen.

Het hof overweegt als volgt.

Uit het proces-verbaal aanvraag bevel onderzoek van telecommunicatie d.d. 11 juni 2009 blijkt dat in de onderhavige zaak sprake was van een woninginbraak, gepleegd in de nachtelijke

uren terwijl de bewoners in de woning lagen te slapen, waarbij de toegang tot de woning is verkregen via inklimming (een deels openstaand raam) en waaruit diverse goederen zijn gestolen, waaronder diverse mobiele telefoons. Hierdoor is het belang van de veiligheid van de bewoners en hun woonomgeving aangetast, hetgeen, anders dan door de verdediging betoogd, een ernstige inbreuk op de rechtsorde oplevert als genoemd in artikel 126m van het Wetboek van Strafvordering. Daar komt bij dat voor het traceren van de gestolen mobiele telefoons er in casu geen andere mogelijkheid heeft bestaan dan het tappen van de daarmee gevoerde gesprekken, zodat het inzetten van dit opsporingsmiddel in het onderhavige geval proportioneel was.

Derhalve is het hof, anders dan de politierechter, van oordeel dat de rechter-commissaris in de onderhavige zaak en op grond van voornoemde feiten en omstandigheden tot zijn beslissing tot het verlenen van de gevraagde machtiging heeft kunnen komen.

Het verweer van de verdediging wordt derhalve verworpen.”

(...)Het middel komt op tegen het oordeel van het Hof dat één woninginbraak gezien zijn aard een verdenking kan opleveren van een misdrijf dat een ernstige inbreuk op de rechtsorde vormt als bedoeld in art. 126m lid 1 Sv en dat de rechter-commissaris aldus in redelijkheid tot afgifte van de machtiging heeft kunnen komen, op grond waarvan het Hof het verweer heeft verworpen.

In de onderhavige zaak heeft het Hof bij de beoordeling van het verweer omtrent de rechtmatigheid van de toegepaste bijzondere opsporingsbevoegdheid de juiste maatstaf aangelegd. Het Hof heeft in de onderhavige zaak overwogen dat gelet op de feiten en omstandigheden zoals vervat in het proces-verbaal van aanvraag van 11 juni 2009 er een verdenking ter zake van een misdrijf als bedoeld in art. 126m lid 1 Sv bestond en dat de rechter-commissaris hier in redelijkheid tot afgifte van de tapmachtiging kon beslissen. Daartoe heeft het Hof in aanmerking genomen dat, kort gezegd:

- het ging om een woninginbraak die was gepleegd in de nachtelijke uren, terwijl de bewoners in de woning lagen te slapen,
- dat daarbij de toegang tot de woning is verkregen via inklimming (een deels openstaand raam) en dat uit de woning diverse goederen zijn gestolen, waaronder verschillende mobiele telefoons;
- dat hierdoor het belang van de veiligheid van de bewoners en hun woonomgeving is aangetast.

Hierin ligt de in ogenschouw genomen ernst van het feit besloten, zowel bezien op grond van het op een dergelijke diefstal gestelde strafmaximum van negen jaar, als ook bezien naar de klaarblijkelijk heersende rechtsovertuiging in de samenleving. Het Hof komt tot het oordeel dat de woninginbraak in de gegeven omstandigheden wel een ernstige inbreuk op de rechtsorde kan opleveren als genoemd in art. 126m Sv. Vervolgens komt het Hof tot het oordeel dat de rechter-commissaris in redelijkheid tot afgifte van de machtiging als bedoeld in art. 126m Sv heeft kunnen beslissen. Daarbij heeft het Hof erop gelet dat bij de beslissing tot tappen met het oog op de grenzen van proportionaliteit en subsidiariteit in ogenschouw is genomen dat er hier voor het traceren van de gestolen mobiele telefoons - en aldus voor de opheldering van de gepleegde inbraak - geen andere mogelijkheid heeft bestaan dan het tappen van de daarmee gevoerde gesprekken.

Dat oordeel van het Hof geeft mijns inziens - gelet op de afstand waarmee de zittingsrechter de machtiging van de rechter-commissaris toetst en in het licht waarin de wetgeschiedenis de met name te maken afweging van proportionaliteit en subsidiariteit plaatst - geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting en acht ik hier gelet op de daaraan gewijde motivering niet onbegrijpelijk.'

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:913

Zaaknummer: 12/05295

Wetsartikelen: 81 RO, 126m lid 1 Sv en 359a Sv

RECHTSPRAAK

Beperking verdachte in het voeren van zijn verdediging – De verdachte is door de voorzitter beperkt in het voeren van zijn pleidooi. Hier staat geen rechtsmiddel tegen open. Voor zover het middel klaagt dat het onderzoek ter terechtzitting nietig is omdat de verdachte niet overeenkomstig artikel 311 lid 2 Sv het woord heeft kunnen voeren, mist het feitelijke grondslag en kan het dus niet tot cassatie leiden.

Het middel klaagt dat het hof de verdachte ‘op ontoelaatbare wijze heeft beperkt in het voeren van zijn verdediging’.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Blijkens voormeld proces-verbaal is de verdachte door de voorzitter beperkt in zijn pleidooi tot hetgeen van belang is voor het tenlastegelegde. Het betreft hier een beslissing van de voorzitter ten behoeve van de handhaving van de orde op de terechtzitting. Daartegen staat geen beroep in cassatie open (vgl. HR 2 maart 2010, ECLI:NL:HR:2010:BJ9897, NJ 2010/303). In zoverre moet het middel onbesproken blijven.

Voor zover het middel klaagt dat het onderzoek ter terechtzitting nietig is omdat de verdachte niet overeenkomstig artikel 311 lid 2 Sv het woord heeft kunnen voeren, mist het feitelijke grondslag en kan het dus niet tot cassatie leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:911

Zaaknummer: 13/01540

Wetsartikelen: 311 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

Ontvankelijkheid cassatieberoep – Gelet op de bewoordingen van artikel 552a lid 1 Sv heeft de rechtbank met juistheid geoordeeld dat artikel 552 Sv niet voorziet in de mogelijkheid een klaagschrift als bedoeld in artikel 552 lid 1 Sv in te dienen tegen een in artikel 54a Sr bedoeld bevel van de officier van justitie tot ontoegankelijk maken van gegevens. De rechtbank heeft klaagster terecht niet-ontvankelijk verklaard in haar klaagschrift.

Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van het cassatieberoep zijn de volgende wettelijke bepalingen van belang:

Artikel 54a Sr:

‘Een tussenpersoon die een telecommunicatiedienst verleent bestaande in de doorgifte of opslag van gegevens die van een ander afkomstig zijn, wordt als zodanig niet vervolgd indien hij voldoet aan een bevel van de officier van justitie, na schriftelijke machtiging op vordering van de officier van justitie te verlenen door de rechter-commissaris, om alle maatregelen te nemen die redelijkerwijs van hem kunnen worden gevergd om de gegevens ontoegankelijk te maken.’

Artikel 552a lid 1 Sv:

‘De belanghebbenden kunnen zich schriftelijk beklagen over inbeslagneming, over het gebruik van in beslag genomen voorwerpen, over het uitblijven van een last tot teruggave, over de vordering van gegevens, over de vordering medewerking te verlenen aan het ontsleutelen van gegevens, over de kennisneming of het gebruik van gegevens, vastgelegd tijdens een doorzoeking of op vordering verstrekt, over de kennisneming of het gebruik van gegevens, opgeslagen, verwerkt of overgedragen door middel van een geautomatiseerd werk en vastgelegd bij een onderzoek in zodanig werk, over de kennisneming of het gebruik van gegevens als bedoeld in de artikelen 100, 101 en 114, over de vordering gegevens te bewaren en beschikbaar te houden, alsmede over de ontoegankelijkmaking van gegevens, aangetroffen in

een geautomatiseerd werk, bedoeld in artikel 1250, de opheffing van de desbetreffende maatregelen of het uitblijven van een last tot zodanige opheffing.’

Gelet op de bewoordingen van artikel 552a lid 1 Sv heeft de rechtbank met juistheid geoordeeld dat artikel 552a Sv niet voorziet in de mogelijkheid een klaagschrift als bedoeld in het eerste lid van die bepaling in te dienen tegen een in artikel 54a Sr bedoeld bevel van de officier van justitie tot ontoegankelijk maken van gegevens.

De rechtbank heeft de klagster dus terecht niet-ontvankelijk verklaard in haar klaagschrift. Dat brengt mee dat de klagster niet kan worden ontvangen in haar cassatieberoep.

De Hoge Raad verklaart de klagster niet-ontvankelijk in het cassatieberoep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:908

Zaaknummer: 12/04743

Wetsartikelen: 552a Sv

RECHTSPRAAK

WOTS – De Hoge Raad herhaalt relevante overwegingen uit ECLI:NL:HR:2004:AO6401. Het bij de strafoplegging tot uitgangspunt nemen dat de ernst van het gepleegde feit beoordeeld dient te worden naar de normen die gelden in het land waar dat feit is gepleegd, is onjuist.

Het middel behelst in de eerste plaats de klacht dat de rechtbank bij de strafoplegging blijkt heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Ingevolge artikel 31 lid 1 WOTS dient de exequaturrechter zijn uitspraak met redenen te omkleden en dient de uitspraak de bijzondere redenen op te geven die de opgelegde straf hebben bepaald of tot de opgelegde maatregel hebben geleid en voorts zo veel mogelijk de omstandigheden waarop bij de vaststelling van de duur of de hoogte van de straf is gelet. Gelet op de wetsgeschiedenis zoals weergegeven in HR 26 juni 1990, NJ 1991/190 moet deze bepaling aldus worden verstaan (a) dat de exequaturrechter bij het opleggen van de straf of maatregel welke op het overeenkomstige feit naar Nederlands recht is gesteld, de in het buitenland opgelegde sanctie, zonder de duur of omvang daarvan te overschrijden, in beginsel dient te vervangen door een straf of maatregel die naar Nederlandse maatstaven en opvattingen geacht wordt te beantwoorden aan de ernst van het feit, de omstandigheden waaronder het is gepleegd en de persoon van de dader, zij het dat de rechter bij die vervanging tevens rekening dient te houden met internationale gevoeligheden, en (b) dat hij in voorkomend geval onder de bijzondere redenen die de straf hebben bepaald, dient te vermelden waarom hij tot een lagere strafoplegging is gekomen. (Vgl. HR 18 mei 2004, ECLI:NL:HR:2004:AO6410, NJ 2004/511.)

Blijkens haar overweging heeft de rechtbank bij de strafoplegging tot uitgangspunt genomen dat de ernst van het gepleegde feit beoordeeld dient te worden naar de normen welke gelden in het land waar dat feit is begaan. Aldus heeft de rechtbank hetgeen onder 2.3 is vooropgesteld miskend. De daarop gerichte klacht is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar de Rechtbank

Midden-Nederland, zittingsplaats Utrecht, opdat de zaak opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:921

Zaaknummer: 13/05766

Wetsartikelen: 31 lid 1 WOTS

RECHTSPRAAK

Verwerven en voorhanden hebben – Uit de gebezigde bewijsvoering kan niet zonder meer worden afgeleid dat ten tijde van de verwerving de personenauto middellijk of onmiddellijk afkomstig was uit enig misdrijf. In zoverre is het middel terecht voorgesteld. In aanmerking genomen evenwel dat de bewezenverklaring ook inhoudt dat de verdachte de auto ‘voorhanden heeft gehad’, alsmede dat het hof bij de kwalificatie van het bewezenverklaarde kennelijk geen zelfstandige betekenis heeft toegekend aan het ‘verwerven’ van de auto, behoeft de gegrondheid van het middel niet tot cassatie te leiden.

Het middel behelst de klacht dat de bewezenverklaring wat betreft de verwerving van de personenauto ontoereikend is gemotiveerd.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Ten laste van de verdachte is bewezenverklaard dat: ‘hij in de periode van 11 mei 2010 tot en met 5 november 2010, te Haarlem en Uden, een voorwerp, te weten een personenauto (merk Porsche type Cayenne met kenteken [AA-oo-BB]), heeft verworven en voorhanden heeft gehad terwijl hij wist dat bovenomschreven voorwerp - onmiddellijk of middellijk - afkomstig was uit enig misdrijf.’

Deze bewezenverklaring steunt op de bewijsvoering zoals weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 5 en 6.

Het Hof heeft het bewezenverklaarde gekwalificeerd als ‘witwassen’.

Uit de gebezigde bewijsvoering kan niet zonder meer worden afgeleid dat ten tijde van de verwerving de personenauto middellijk of onmiddellijk afkomstig was uit enig misdrijf. In zoverre is het middel terecht voorgesteld. In aanmerking genomen evenwel dat de bewezenverklaring ook inhoudt dat de verdachte de auto ‘voorhanden heeft gehad’, alsmede dat het hof bij de kwalificatie van het bewezenverklaarde kennelijk geen zelfstandige betekenis heeft toegekend aan het ‘verwerven’ van de auto, behoeft de gegrondheid van het middel niet tot cassatie te leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:912

Zaaknummer: 12/04868

Wetsartikelen: 42obis Sr

RECHTSPRAAK

Herziening – De aanvraag moet voldoen aan de eisen genoemd in artikel 457 Sv. Indien de aanvraag – zoals in het onderhavige geval – aan die eisen niet voldoet, kan zij op grond van een tekortschietende motivering niet gelden als een aanvraag in de zin der wet en moet zij daarom buiten behandeling blijven. De aanvraag kan derhalve niet worden ontvangen.

De Hoge Raad beoordeelt de aanvraag tot herziening als volgt. Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

Ingevolge artikel 460 lid 2 Sv dient de aanvraag de gronden te vermelden waarop deze berust. De aanvraag zal dus naar behoren gemotiveerd dienen te zijn. Dat vindt bevestiging in de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel dat tot het huidige artikel 460 Sv heeft geleid (Kamerstukken II 2008/09, 32045, nr. 3, p. 32).

Hieruit – gezien in samenhang met de omstandigheid dat ingevolge artikel 460 Sv de indiening van herzieningsaanvragen is voorbehouden aan rechtsgeleerde raadslieden en de procureur-generaal bij de Hoge Raad – volgt dat uitsluitend een herzieningsaanvraag welke aan deze motiveringseis voldoet, in behandeling kan worden genomen. Een aanvraag die daaraan niet beantwoordt, is niet een aanvraag als in de wet bedoeld en moet daarom buiten behandeling blijven.

Dat betekent dat ingeval een op artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv steunende aanvraag een beroep doet op een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien

dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling,

a) de aanvraag een nauwkeurige omschrijving dient te behelzen van bedoeld gegeven (hierna: het novum), dus zonder daartoe slechts te verwijzen naar eventuele bijgevoegde bescheiden;

b) de aanvraag de redenen moet vermelden waarom het novum tot een van de genoemde beslissingen zou hebben kunnen leiden;

c) de aanvraag, indien deze ertoe strekt de bewijsvoering aan te tasten, met voldoende precisie dient uiteen te zetten (i) waarom welk onderdeel van de bij de aanvraag gevoegde bescheiden leidt tot ernstige twijfel aan de juistheid van een nauwkeurig aangeduid gedeelte van de bewijsvoering, en (ii) waarom dat leidt tot het ernstige vermoeden dat het onderzoek van de zaak destijds zou hebben geleid tot een vrijspraak.

Slechts indien de aanvraag aan deze eisen voldoet, is de Hoge Raad in staat de gegrondheid ervan adequaat te beoordelen.

Indien de aanvraag – zoals in het onderhavige geval – aan die eisen niet voldoet, kan zij op grond van een tekortschietende motivering niet gelden als een aanvraag in de zin der wet en moet zij daarom buiten behandeling blijven. De aanvraag kan derhalve niet worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de aanvraag tot herziening niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:922

Zaaknummer: 13/05728

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Betekening appèldagvaarding – In de bestreden uitspraak ligt als het oordeel van het hof besloten dat het namens de verdachte – die ten tijde van de betekening van de appèldagvaarding niet op een adres was ingeschreven in de GBA – bij het instellen van het hoger beroep opgegeven adres diende te worden aangemerkt als feitelijke woon- of verblijfplaats van de verdachte. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting terwijl het evenmin onbegrijpelijk is.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat de appèldagvaarding rechtsgeldig is betekend.

De Hoge Raad overweegt als volgt. De bestreden uitspraak is bij verstek gewezen. Ingevolge artikel 588 lid 1, aanhef en onder b sub 3 Sv wordt een dagvaarding uitgereikt aan de griffier indien de geadresseerde niet als ingezetene is ingeschreven in de GBA noch een feitelijke woon- of verblijfplaats van hem bekend is. Onbekendheid van een feitelijke woon- of verblijfplaats kan evenwel niet worden aangenomen, indien niet is getracht de uitreiking van de dagvaarding te doen plaatsvinden op het uit de stukken blijkend – voor de hand liggend en niet door een latere opgave achterhaald – adres dat redelijkerwijs als feitelijke woon- of verblijfplaats van de verdachte zou kunnen gelden (vgl. HR 12 maart 2002, ECLI:NL:HR:2002:AD5163, NJ 2002/317, r.o. 3.24 sub b).

In de bestreden uitspraak ligt als het oordeel van het hof besloten dat het namens de verdachte – die ten tijde van de betekening van de appèldagvaarding niet op een adres was ingeschreven in de GBA – bij het instellen van het hoger beroep opgegeven adres diende te worden aangemerkt als feitelijke woon- of verblijfplaats van de verdachte. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting terwijl het evenmin onbegrijpelijk is. Tot een nadere motivering was het hof niet gehouden. Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:919

Zaaknummer: 13/02714

Wetsartikelen: 588 lid 1 aanhef en onder b sub 2 Sv

RECHTSPRAAK

Verweer bewijsuitsluiting proces-verbaal identiteit en stemherkenning – Het hof heeft geoordeeld dat de in het proces-verbaal gerelateerde bevinding van verbalisanten niet de inhoud van de verklaringen van verdachte betreft, noch dat dit kan worden aangemerkt als bewijsmateriaal dat is verkregen als rechtstreeks gevolg van de verklaringen van verdachte afgelegd tijdens de verhoren. Dit oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte het proces-verbaal van identiteit en stemherkenning van 16 april 2009 voor het bewijs heeft gebezigd.

De Hoge Raad overweegt als volgt. De bestreden uitspraak houdt onder het opschrift 'Bijzondere overwegingen omtrent het bewijs' het volgende in:

'De raadsman van verdachte heeft zich op het standpunt gesteld dat sprake is van onherstelbare vormverzuimen in het voorbereidende onderzoek, tengevolge waarvan de inhoud van zowel de door verdachte afgelegde verklaringen van 16 april 2009 bij de politie als het proces-verbaal van identiteit en stemherkenning van 16 april 2009 niet mogen bijdragen aan het bewijs van het tenlastegelegde. Daartoe is aangevoerd dat:

Met de raadsman heeft het hof geconstateerd dat niet is gebleken dat de verdachte voor de aanvang van deze verhoren is gewezen op zijn recht op raadpleging van een advocaat of hem de gelegenheid is geboden om voorafgaand aan dat verhoor een advocaat te raadplegen. Niet is gebleken dat verdachte ondubbelzinnig afstand had gedaan van dit recht en evenmin is gebleken van het bestaan van dwingende redenen om dat recht te beperken of hem dat recht te ontzeggen.

Dit levert naar het oordeel van het hof op een vormverzuim als bedoeld in artikel 359a van het Wetboek van Strafvordering. De consequentie hiervan is dat de inhoud van de twee verklaringen die de verdachte op 16 april 2009 bij de politie heeft afgelegd niet voor het bewijs zullen worden gebruikt.

De raadsman heeft zich op het standpunt gesteld dat vanwege deze Salduz-schending ook de inhoud van het proces-verbaal van identiteit en stemherkenning van 16 april 2009 niet voor het bewijs mag worden gebezigd. Het hof overweegt hieromtrent in het bijzonder als volgt.

In het proces-verbaal van identiteit en stemherkenning van 16 april 2009 relateren de verbalisanten [verbalisant 1] en [verbalisant 2] dat zij op 16 april 2009 twee telefoongesprekken hebben beluisterd voor stemherkenning. Zij namen daarbij waar dat [verdachte], die zij die dag als verdachte hadden gehoord, aan deze gesprekken deelnam en zij stelden vast dat hij gebruik maakte van het telefoonnummer 06-[001]. Het hof gaat er derhalve van uit dat de betreffende verbalisanten de stemherkenning hebben gebaseerd op het stemgeluid van verdachte dat zij tijdens de met de Salduz-jurisprudentie strijdige verhoren van verdachte hebben waargenomen.

Dit laatste leidt er naar het oordeel van het hof echter niet toe dat de stemherkenning van het bewijs moet worden uitgesloten. Met uitsluiting van de verklaringen voor het bewijs wordt naar het oordeel van het hof bedoeld uitsluiting van de inhoud van de door de verdachte afgelegde verklaringen. Die uitsluiting raakt het bewijs en niet de verdere opsporing. Het opmaken van een proces-verbaal van identiteit en stemherkenning heeft plaatsgevonden in het kader van het (verdere) opsporingsonderzoek waarbij de verdachte voor de aanvang van de verhoren aan de hand waarvan zijn stem is herkend en zijn deelname aan telefoongesprekken is vastgesteld, is gewezen op zijn recht dat hij niet tot antwoorden verplicht was.

Het hof verwerpt mitsdien ook in zoverre het verweer.'

In de hiervoor weergegeven overwegingen heeft het hof als zijn oordeel tot uitdrukking gebracht dat de in het proces-verbaal van identiteit en stemherkenning van 16 april 2009 gerelateerde bevinding van de verbalisanten, die is gebaseerd op hun waarneming van het stemgeluid van de verdachte tijdens de eerdere verhoren op die dag, niet de inhoud van de verklaringen van de verdachte betreft noch kan worden aangemerkt als bewijsmateriaal dat is verkregen als een rechtstreeks gevolg van de verklaringen van de verdachte afgelegd tijdens die verhoren. Door op grond daarvan het verweer te verwerpen dat als gevolg van het op grond van de zogenoemde Salduz-jurisprudentie geconstateerde vormverzuim ook het proces-verbaal van identiteit en stemherkenning van het bewijs moet worden uitgesloten, heeft het hof niet blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting.

Het middel faalt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft het aantal uren te verrichten taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis, vermindert het aantal uren

taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis in die zin dat deze 228 uren, subsidiair 114 dagen hechtenis, bedraagt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:914

Zaaknummer: 12/02024

Wetsartikelen: 359a Sv

RECHTSPRAAK

Dadelijke uitvoerbaarheid – De opvatting dat uitsluitend de rechter in eerste aanleg bevoegd is bijzondere voorwaarden dadelijk uitvoerbaar te verklaren is onjuist. Voor zover het middel klaagt dat de beslissing tot dadelijke uitvoerbaarheid van de bijzondere voorwaarden ontoereikend is gemotiveerd, faalt het eveneens. Er moet ernstig rekening mee worden gehouden dat de verdachte ‘wederom een misdrijf zal begaan dat gericht is tegen of gevaar veroorzaakt voor de onaantastbaarheid van het lichaam van een of meer personen’, zoals bedoeld in artikel 14e lid 1 Sr zodat het hof de beslissing in dit opzicht toereikend heeft gemotiveerd.

Het middel komt met rechts- en motiveringsklachten op tegen de door het hof bevolen dadelijke uitvoerbaarheid van de bij de veroordeling opgelegde bijzondere voorwaarden.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Artikel 14e Sr is ingevoerd bij de Wet van 17 november 2011, Stb. 2011, 545 tot wijziging van het Wetboek van Strafrecht in verband met wijzigingen van de regeling van de voorwaardelijke veroordeling en de regeling van de voorwaardelijke invrijheidstelling. Deze wet is in werking getreden op 1 april 2012 (Stb. 2011, 615).

Artikel 14e Sr luidt:

‘1. De rechter kan bij zijn uitspraak, ambtshalve of op vordering van het openbaar ministerie, bevelen dat de op grond van artikel 14c gestelde voorwaarden en het op grond van artikel 14d uit te oefenen toezicht, dadelijk uitvoerbaar zijn, indien er ernstig rekening mee moet worden gehouden dat de veroordeelde wederom een misdrijf zal begaan dat gericht is tegen of gevaar veroorzaakt voor de onaantastbaarheid van het lichaam van een of meer personen.

2. Het bevel, bedoeld in het eerste lid, kan door de rechter die kennisneemt van het hoger beroep, ambtshalve, op verzoek van de veroordeelde of op vordering van het openbaar ministerie, worden opgeheven.’

Voor zover het middel steunt op de opvatting dat uitsluitend de rechter in eerste aanleg bevoegd is bijzondere voorwaarden dadelijk uitvoerbaar te verklaren, faalt het omdat deze opvatting onjuist is.

Voor zover het middel klaagt dat de beslissing tot dadelijke uitvoerbaarheid van de bijzondere voorwaarden ontoereikend is gemotiveerd, faalt het eveneens. De strafmotivering van het hof houdt immers in dat de verdachte samen met anderen tijdens de nieuwjaarsnacht vuurwerk heeft afgestoken en/of gegooid in de richting van twee wijkagenten, die zich zeer onveilig en bedreigd hebben gevoeld en vreesden dat zij door het vuurwerk dat in hun richting werd geschoten/gegooid, gewond zouden raken en dat het handelen van de verdachte en zijn mededaders ook bij omstanders gevoelens van angst en onveiligheid heeft veroorzaakt, en de verdachte aldus ervan blijk heeft gegeven niet op de daartoe geëigende manier met vuurwerk om te kunnen gaan. Daarin ligt besloten dat er ernstig rekening mee moet worden gehouden dat de verdachte 'wederom een misdrijf zal begaan dat gericht is tegen of gevaar veroorzaakt voor de onaantastbaarheid van het lichaam van een of meer personen', zoals bedoeld in artikel 14e lid 1 Sr zodat het hof de beslissing in dit opzicht toereikend heeft gemotiveerd.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:910

Zaaknummer: 12/05915

Wetsartikelen: 14e Sr

RECHTSPRAAK

Toewijzing vordering benadeelde partij aan erfgenaam – De vordering van de benadeelde partij tot vergoeding van geleden immateriële schade is in eerste aanleg integraal toegewezen. In het onderhavige geval is dus sprake van de in artikel 421 lid 2 Sv bedoelde situatie dat de voeging van [betrokkene 1] als benadeelde partij in hoger beroep van rechtswege voortduurde. Het hof had die vordering niet mogen aanmerken als een vordering van haar erfgenaam [betrokkene 2] en op die vordering niet mogen beslissen. Nu het hof heeft geoordeeld dat de gevorderde immateriële schade het rechtstreeks gevolg is van het onder 6 bewezenverklaarde handelen van de verdachte, had het die vordering moeten toewijzen aan de benadeelde partij [betrokkene 1]. Het middel, dat hierover klaagt, is terecht voorgesteld.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte de vordering van de benadeelde partij [betrokkene 1] heeft toegewezen aan haar erfgenaam [betrokkene 2].

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het strafgeding voorziet niet in de mogelijkheid dat in geval van overlijden van de benadeelde partij de erfgenaam zich in het geding voegt en de (proces)positie van benadeelde partij overneemt. Dit betekent dat ook indien degene die zich op de voet van artikel 51f lid 1 Sv als benadeelde partij in het strafgeding heeft gevoegd, is overleden, de rechter ingevolge artikel 361 lid 4 Sv dient te beslissen op diens vordering. (Vlg. ook HR 13 juli 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL9105, NJ 2011/259.)

De vordering van de benadeelde partij [betrokkene 1] tot vergoeding van geleden immateriële schade tot een bedrag van € 2500 is in eerste aanleg integraal toegewezen. In het onderhavige geval is dus sprake van de in artikel 421 lid 2 Sv bedoelde situatie dat de voeging van [betrokkene 1] als benadeelde partij in hoger beroep van rechtswege voortduurde. Het hof had die vordering, gelet op hetgeen onder 3.4 is overwogen, niet mogen aanmerken als een vordering van haar erfgenaam [betrokkene 2] en op die vordering niet mogen beslissen. Nu het hof heeft geoordeeld dat de gevorderde immateriële schade het rechtstreeks gevolg is van

het onder 6 bewezenverklaarde handelen van de verdachte, had het die vordering moeten toewijzen aan de benadeelde partij [betrokkene 1] (wiens vordering op de voet van artikel 6:106, lid 2 tweede volzin BW vatbaar is voor overgang onder algemene titel op de erfgenaam). Het middel, dat hierover klaagt, is terecht voorgesteld. De Hoge Raad zal doen wat het hof had behoren te doen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend voor zover die beslissing inhoudt dat de vordering tot schadevergoeding van de benadeelde partij [betrokkene 2] wordt toegewezen aan [betrokkene 2], wijst de vordering tot schadevergoeding van de benadeelde partij [betrokkene 1] toe aan [betrokkene 1] en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:917

Zaaknummer: 13/03092

Wetsartikelen: 51f lid 1 Sv

RECHTSPRAAK

Terugkeerprocedure – Wegens handelen in strijd met artikel 197 (oud) Sr is de verdachte veroordeeld tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf. Uit het bestreden arrest blijkt niet dat het hof zich ervan heeft vergewist dat de stappen van de terugkeerprocedure zijn doorlopen. Het middel is gegrond.

Het middel klaagt dat uit het bestreden arrest niet blijkt dat het hof zich ervan heeft vergewist dat de stappen van de terugkeerprocedure zijn doorlopen.

De Hoge Raad overweegt als volgt. In zijn arrest van 21 mei 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY3151, heeft de Hoge Raad geoordeeld dat de rechter die een onvoorwaardelijke gevangenisstraf oplegt wegens handelen in strijd met artikel 197 (oud) Sr, zich ervan dient te vergewissen dat de stappen van de in de Terugkeerrichtlijn vastgelegde terugkeerprocedure zijn doorlopen en daarvan in de motivering van zijn beslissing dient blijk te geven.

Wegens handelen in strijd met artikel 197 (oud) Sr is de verdachte veroordeeld tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf. Uit het bestreden arrest blijkt niet dat het hof zich ervan heeft vergewist dat de stappen van de terugkeerprocedure zijn doorlopen.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:918

Zaaknummer: 13/02392

Wetsartikelen: 197 (oud) Sr en Terugkeerrichtlijn

RECHTSPRAAK

Herziening – De aanvraag stuit reeds af op de omstandigheid dat de aanvrager onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat de uitwerkingen van genoemd tapgesprek valselijk zijn opgemaakt. Hetgeen ter onderbouwing van dat standpunt in de aanvraag wordt aangevoerd alsmede de inhoud van de bij de aanvraag gevoegde bescheiden bieden voor die stelling onvoldoende grond.

De Hoge Raad beoordeelt de aanvraag tot herziening als volgt. Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1, onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

In de aanvraag wordt aangevoerd dat is gebleken dat er twee van elkaar ‘op een essentieel punt’ afwijkende uitwerkingen bestaan van een en hetzelfde op 12 november 1999 door de politie getapte telefoongesprek tussen de aanvrager en [betrokkene]. De aanvrager houdt het ervoor dat deze uitwerkingen opzettelijk verkeerd en derhalve valselijk door de opsporingsambtenaren zijn opgemaakt, zodat zij zich hebben schuldig gemaakt aan het misdrijf valsheid in geschrift. De aanvrager stelt dat dit gegeven destijds, ware het hof daarmee bekend geweest, primair tot niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie zou hebben geleid en subsidiair tot bewijsuitsluiting van de resultaten van het door de politie verrichte onderzoek.

De aanvraag stuit reeds af op de omstandigheid dat de aanvrager onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat de uitwerkingen van genoemd tapgesprek valselijk zijn opgemaakt. Hetgeen ter onderbouwing van dat standpunt in de aanvraag wordt aangevoerd alsmede de inhoud van de bij de aanvraag gevoegde bescheiden bieden voor die stelling onvoldoende grond.

Uit hetgeen hiervoor is overwogen vloeit voort dat de aanvraag kennelijk ongegrond is, zodat als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:923

Zaaknummer: 13/06310

Wetsartikelen: 457 Sv